

POSTANOWIENIE

25 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 25 marca 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa I.D.

przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z 7 grudnia 2023 r., VI ACa 1055/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(M.M.)

UZASADNIENIE

Pozwany Bank S.A. w W. (dalej: bank) wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie, którym oddalono w przeważającej części apelację skarżącego w sprawie o zapłatę toczącej się z powództwa I.D.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania bank wskazał przyczyny kasacyjne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 k.p.c., dotyczące występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Natura obu wspomnianych przyczyn kasacyjnych była już przedmiotem bardzo licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego i została szczegółowo omówiona m.in. w postanowieniu SN z 30 grudnia 2024 r., I CSK 3562/23.

Żadna z przyczyn kasacyjnych wskazanych przez bank nie występuje w sprawie. Choć sygnalizowane na s. 2-3 i opisane szerzej w dalszej części skargi kwestie dotyczące problematyki kredytów powiązanych z kursem waluty obcej (oznaczone literami a, b i d) są obiektywnie istotne, a dawniej rzeczywiście budziły poważne wątpliwości, to obecnie należy uznać je za wyjaśnione – w kierunku odmiennym od oczekiwanego przez pozwanego – dzięki uchwale Sądu Najwyższego – Izby Cywilnej – z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22. Wobec braku podstaw do podjęcia działań unormowanych w art. 88 § 1 u.s.n., przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy Sąd Najwyższy pozostaje przy tym, na mocy art. 87 § 1 u.s.n., związany stanowiskiem wyrażonym w sentencji tego orzeczenia. We wspomnianej uchwale szeroko umotywowano zajęte w niej stanowiska; powtarzanie tej argumentacji należy więc obecnie uznać za zbędne.

Potrzeba wykładni przepisów oznaczonych literą c nie zachodzi z kolei dlatego, że pytanie banku – dotyczące możliwości uznania za niedozwolone postanowień dających konsumentowi jedynie możliwość wypłaty oraz spłaty kredytu z zachowaniem mechanizmu indeksacji kredytu do waluty obcej – nie ma

związku ze sprawą. *In casu* bowiem co najmniej wypłata kredytu musiała nastąpić, zgodnie z umową, w walucie polskiej (s. 1-2 uzasadnienia wyroku SA, na których zrelacjonowano podzielone przez Sąd drugiej instancji ustalenia SO). Strony wprost umówiły się bowiem na wypłatę kredytu w złotych, w kwotach nie wyższych niż wskazane w kontrakcie. To samo tyczy się potrzeby wykładni oznaczonej literą e (s. 57 i n. skargi kasacyjnej) – również w tym wypadku bank przyjmuje bowiem założenie, że kredyt mógł (miał) być wypłacony w walucie polskiej.

O zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie świadczy również rzekome istotne zagadnienie prawne dotyczące (dostrzeganego przez bank) wpływu art. 111 ust. 1 pkt 4 pr.bank. na możliwość uznania, że postanowienia umowne wiążące wysokość świadczeń stron umowy kredytu z tzw. tabelą kursową banku są niedozwolone w rozumieniu art. 385¹ § 1 zd. 1 k.c. W orzecznictwie wyjaśniono już bowiem, że publicznoprawny obowiązek publikacji tabel kursowych nie ma związku z umowami takimi jak zawarta przez strony. Istnienie tego obowiązku nie oznacza, że banki mogą zawierać z konsumentami umowy, w których przewidują, że na podstawie tabel tego rodzaju kształtowana będzie wysokość przyszłych świadczeń stron, bez jednoczesnego uregulowania zasad ustalania treści tego rodzaju tabel (zob. wyrok SN z 16 maja 2025 r., II CSKP 460/23).

Sporne postanowienia, wbrew twierdzeniom skarżącego, w oczywisty sposób nie są objęte art. 1 ust. 2 dyrektywy 93/13. Obowiązek z art. 111 ust. 1 pkt 4 pr.bank. dotyczy publikacji tabel. Postanowienie umowne, które – zgodnie z przywołaną dyrektywą – stanowiłoby odzwierciedlenie tego przepisu, musiałoby nakładać na bank analogiczny obowiązek umowny, tzn. zobowiązywać go względem konsumenta do publikacji tabel kursowych. Tego rodzaju hipotetyczna klauzula istotnie nie mogłaby zostać uznana za niedozwoloną, lecz kwestia ta nie ma związku z faktycznie zawartymi w umowie kredytu postanowieniami, które były sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszały interesy powodów jako konsumentów.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi nie wynika, by zachodziły określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przyczyny kasacyjne, co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

Beata Janiszewska

[J.T.]

[SOP]